

Явлението „Проф. дтн Симеон Панев – рецензент” или какво се случи на защитата ми, което го няма в протокола

Читателю, следващият разказ може да ти се види жълт, но може и да се заинтригуваш от някакви литературни достойнства в него. Основната причина да го напиша беше: за да ми олекне. Освен това този разказ би бил урок за всеки, който го прочете. За проф. Панев урокът е: друг път да внимава, когато ще се изживява пак като рецензент. Не всичко рецензирано е лъжица за устата на рецензиращия. За мен е урокът е: дано успея занаят да не си слагам пак таралеж в гашите.

Проф. дтн Симеон Панев е мой връстник и състудент от математическия блок Б в ТУ-София, випуск 1973 г. Затова за мен той си остава Симеон. Още тогава – 1973 г. се виждаше колко е напорист и амбициозен. Но по него време не намирах тези му качества за лоши. Съответно не се учудих, когато след 2003 г. разбрах, че той сравнително рано е станал и дтн, и професор. Разбрах още, че той витае в теоретичните висини на нелинейни, некоректни и обратни задачи в теоретичната механика. Сигурен съм, че добре е впечатлил тези, които са го оценявали и са му присъдили „проф. дтн”.

Но присъствията му на публични защити и дискусии са запомнени от много хора със смесени чувства. Той проявява склонност към скандално атакуване на докладчика, при което настава цирк. Атакуваните, особено млади дисертанти, пребледняват и се чувстват направени на пух и прах. Той, докато чете или слуша, бързо ражда свои идеи, които се различават от тези на автора. При това неизменно започва да твърди, че неговото е вярното, а на автора – грешното. Всеки човек си е „башка луд”: случаят „Панев” е пример за амбициозен колега със завишена склонност към публична изява, където да се изживява като главно действащо научно лице и безпогрешен съдник.

Тази негова страст сигурно осмисля живота му и го прави щастлив и доволен от себе си. Той едва ли някога ще се стресне, че може и да не е прав в свои оценки. Едва ли ще изпадне в екзистенциална криза заради това, че всеки човек клони към нула в сравнение с безкрайността на вселената. А аз понякога, в сънища и по-често в безсънища, напускам земята, потеглям към Проксима, загубвам слънчевата система от погледа си и ставам нула в космическата бездна ... Симеон едва ли има моите съмнения относно битието. Едва ли следва принципа „Съмнявай се във всичко”. Щастлив човек!

Помня например пребледнял млад дисертант на проф. дтн Максимов от Габрово. Беше преди около пет години. Тогава проф. Панев, като един от аудиторията, взе думата и се изказа в неговия си атакуващ, скандализиращ стил. Твърдеше, че изложеният модел на движение на тяло с една неподвижна точка е грешен. Но това беше твърде сериозно: че как тогава въобще се е стигнало до тази защита? В крайна сметка научният съвет реши обратното. Между другото, по този повод се поучудих, че проф. дтн Панев не е член на съвета, нито е поканен за рецензент. Вече не се чудя.

Така и не разбрах доколко Симеон беше прав в остро то си изказване тогава. Всъщност такива негови шумни публични прояви минават безнаказано тъкмо заради факта, че останалата аудитория не може да разбере за какво се спори така горещо. И съответно аудиторията е склонна да даде правота 50:50 на спорещите страни. От това проф. Панев печели. А истината е може би 10:90 не в негова полза, но кой да разбере това? За Симеон изглежда е важно, че пак се е проявил и задоволил страстта си от типа „Вижте ме колко повече знам и разбирам, и какъв безпогрешен съдник съм!”. И май искрено си вярва, че е такъв!

А след такава негова проява той демонстрира, като ни лук ял, ни лук мирисал, духовна щедрост – ще поздрави автора в духа „Нали видя какви важни неща ти казах, хайде, да ти е честито!”. Да, Симеон наистина впечатлява неразбиращите. Например когато гореспоменатата защита приключи и хората тръгнаха да се разотиват, един такъв впечатлен коментираше: „Ей, този Панев! И тези двамата млади професори и

доктори на науките – Панев и Максимов – нещо спорят, а?” Междуременно гледах как Симеон се приближи до Максимов и, с духовната си щедрост и приятелско отношение, нещо го донасоляваше. Максимов само клатеше пръста си и казваше „Не си прав!”. В него момент бях повече за Панев, дори ми се стори, че Максимов без аргументи се измъква със само едно „Не си прав!”. Колко съм бил наивен! Максимов вероятно се е водил от познанието си относно Панев, че да спориш с него е все едно да спориш с радио. Симеон докрай ще настоява на своето и ще се изживява като побеждаващ войн. И ще е самодоволен от научната висота на дискусиата, която е разгорял. И после ще демонстрира духовната си щедрост към насоления.

Мой колега, Соколовски, ми разказа друг подобен случай със скандален привкус. Докато разказваше, се вълнуваше: „Ама този Панев така го нападна, че онзи, горкият, бледня, червеня, щеше да припадне! А после пък пътуваха заедно и Панев се държеше приятелски – сякаш нищо не е било!”. Разказът беше за някаква публична дискусия, където нападнатият е бил доц. д-р Илия Ангелов – бил е някога в катедра „Механика” на ТУ. Всъщност доц. Ангелов се е появявал в кабинета ми, идвайки при съкафезника ми доц. Вуков, който пък потвърди разказа на Соколовски.

Май все още не разбирах докрай, че явлението Панев може да причини голяма психологическа травма на дисертант: Симеон може да не дообмисли докрай изложена научна правота в дисертацията; страстта му ще го подтикне да атакува с негова правота, хрумнала му на прима виста; в състояние е, поради недообмисленост, прибързаност, спонтанност и експанзивност, да хвърли незаслужена тежка сянка върху коректна работа на дисертанта.

Така на моята вътрешна защита и аз попаднах под негово твърдение „Грешно е!”. И му уйдисах на акъла: излязох подир него на дъската и спорехме като петли. Това не беше уместно, защото такъв спонтанен и бърз спор най-малкото не можеше да се протоколира. Симеоновото „Грешно е!” съвсем не беше вярно! Та това не е бързо разбираема дисертация на млад дисертант! Моят някогашен състудент можеше първо да се сети, че след 30 години работа аз едва ли ще оставя в дисертацията нещо наивно недообмислено и грешно. По-скоро той трябваше да почете по-внимателно и помисли повече, защото в случая нещата не са толкова прости, че да се схванат за броени часове или дни. Неслучайно в дисертацията подсказвах, че тя е нещо много сериозно и заявих, че се очаква голяма научна отговорност от четящите.

Симеон е най-добър по теоретична механика, откъдето главно идва понятийният му стереотип. В съпромата навлиза по-късно. С умора не се е занимавал. Нямали сме професионален контакт след блок Б. Не ми е бил приятел, а просто състудент от доброто старо време, когато бяхме младежи. Тогава защо се сетих за него и му предложих да стане член на журито, евентуално рецензент? Ами защото дисертацията ми, иначе инженерна, е с повишена сложност на нейния математически апарат. Тъкмо един друг инженер-математик би рецензирал най-добре математическия аспект. Да си призная, аз, наивникът, очаквах дори той да ме потупа по рамото с похвалата „Ето какво значи, че в блок Б ни учиха допълнително на математика: след толкова десетилетия на броене на цикли на една осцилограма и циклова безизходица при три произволни непропорционални осцилограми, ти си първият, който се сети да мине на диференциали. И това коренно променя нещата!”

Къде ти у Симеон такава сърдечно признание! Не може друг, рецензиран от него, да е направил дисертация, издигащата се до нивото на неговата, или, не дай си боже, да е по-ценна от неговата!

Друга причина да покана Симеон за член на журито бе влезият в сила нов закон – аз трябваше сам да си търся рецензенти! Държавнически замислената „Национална листа на експерти и членове на научни журита”, с цел да определя обективно състава на всяко научно жури, не просъществува – не беше удобна за някои. Съответно колегите ми подхвърляха с усмивка: „Намери си приятели!”. И аз, наивникът, се сетих за Симеон.

Ако действаше още старият закон, никой научен съвет нямаше да ми предложи Панев за рецензент – та той няма квалификация по умора на материалите. Щяха да предложат например проф. Веселинов, проф. Максимов (от Габрово), някой колега от Варна, и т.н. Между другото, бях се обърнал към проф. Веселинов, но той отклони – тогава вървеше историята му около напускането на поста Ректор на ТУ и ставане на шеф на патентното ведомство. Разминах се и с чл.-кор. проф. Воденичаров – той пък беше по чужбина. И, при новия закон, ЛТУ, а и всеки друг университет в София, не се навива да кани членове на научни журита от други градове – трябва да се плащат командировъчни и т.н. Изобщо, новият закон не ми дойде добре в моя случай ...

След вътрешната защита, където Симеон беше започнал само начално да ме напада, се позамислих. Други колеги, които са останали бледни след сблъсък с него, ми казваха: „Ще си изпатиш? Голям заядливец е! Много се изхвърля! Прави се на велик! Той си вярва, че никоя дисертация не може да струва колкото неговата!“. Но в крайна сметка аз приех предизвикателството, наивно вярвайки, че той е само спонтанен и искрен, иначе доброжелателен и готов да си признае своя грешка заради прибързване. Вярвах още, че ще е удоволствие за него да се разходи из твърде многото нови математически аспекти на новото научно направление ИДУ. Например предполагам, че в глава 4 ще му грабне окото диференциалната теория, която развивам за коректно определяне на въртенето на главните направления, че ще се впечатли от ъгловото или радиално трето условие за превключване на знаците $\pm$ във формулата за главните напрежения, и т.н. Имаше още толкова много други места в дисертацията с тежки математически извеждания и изрази, където само човек като него може да си напрегне мисленето до степента, в която аз съм се напъргал.

Но къде ти у Симеон толкова уважение и търпение да четеш последователно, внимателно и докрай моите математически извеждания. Вместо това той почва да ражда бързо своите различни идеи през призмата на неговата компетентност по теоретична механика. И си вярва, и почва да слага черни печати: това е грешно, това е грешно, и т.н. Шашнах се, докато му проучвах рецензията. Оponиращите му твърдения са толкова сериозни, че накрая вотът му „да“ става нелогичен и всъщност унижителен. Та той опитва да коригира всички основи на моя модел за правене на ИДУ! Не му мигва изобщо окото от това, че моделът ми за 30 години е минал през много световни инстанции и през колеги, заложили авторитета си да ме подкрепят! Този човек знае ли какво значи да ти допуснат публикации в списание с импакт-фактор и да имаш много цитирания от чужбина! Той, като е впечатлявал и израствал на регионално ниво, с амбициозно гонене на кариерата в съкратени срокове, знаен ли е някому по света?

Та аз съм заложил много по-висока цел – ново стратегическо направление в науката за уморната дълготрайност! Нова, дълбока, българска диря, в която рано или късно да се канализират световни изследвания! Дисертацията ми е много сериозна и никак не е лесна! И рецензията на Симеон коренно се различава от останали шест рецензии и становища: в тях е проявено нескрито уважение, критиката е премерена и деликатна, и съответните предварителни б вота „да“ звучат логично. А доц. Ахмаджова, която най-пряко се занимава с умора, направо ми се възхищава. Докато Симеон е тръгнал да ме критикува тотално и скандално, без да има понятие и опит в умората на материалите. При това 90% от критиките му са лесно оборими, защото, вместо в многото математически въпроси в дисертацията ми, той се бута там, където не е компетентен! Особено смехотворни са предлаганите от него два (!) равнинни модела за ИДУ! И накрая в рецензията си ми казва „Да“!

И написах спонтанно първия си имейл до състудента си Симеон.

Симеоне, Симеоне,

Подател: **Stefan Stefanov** (stefanov_sh@abv.bg) [Добави в контакти](#)

Дата: Събота, 2011, Октомври 22 23:14:48 EEST

Получател: Симеон Панев (pan@uctm.edu), Симеон Панев (simeon_panev@yahoo.fr)

1 прикачен файл | [Запази в Dox](#)

[Защита_спрямо_професор_Панев.doc](#) (583.58 KB)

Симеоне, Симеоне,

Твоята рецензия ме накара много пъти да подскачам от негодувание, разочарование и стрес, загубих няколко дни да напиша приложения файл, имах безсънни нощи, наложи ми се и на зъболекар да ходя (в такива случаи ми падат корони или мост), накрая потърсих и лекарска помощ за успокоителни, и още карам на такива. Но ми поолекна, след като написах приложения файл.

Ако искаш да се запомним с добро, направи, както ти предлагам по-долу. Иначе файлът ми ще излезе на сайта ми, ще го направя достойно и на останалите членове на журито преди защитата, и представа си нямаш каква още роля той ще играе. Това не е заплаха, а е опит да предпазя не само себе си, но и твоята репутация като научен работник. Прочети този файл, подскачай и ти малко, после хубаво си помисли и се надявам да се съгласиш с предложението ми.

За да си остане този файл само между нас и да не види бял свят, предлагам ти следното. Преди да започна защитата си спрямо твоята рецензия, направи изявление приблизително със следните думи.

„След публикуването на моята рецензия на сайта на ЛТУ, с доц. Стефанов имахме срещи, спорове и уточнения. На практика той се защити предварително, преди днешната дата, и съм напълно удовлетворен от защитата му. Излязоха най-е недоразумения, плавно от различния смисъл, който влагахме в буквата *s* и в няколко други понятия. При това положение оттепям предлаганите мои други възможни модели за ИДУ и произлизащите от тях критики към дисертацията. Оставям на дисертанта да се защити само спрямо критичните ми бележки 1 и 6 по съществуването на работата и спрямо критичните ми бележки от редакционен характер. Очаквам също отговор на въпроса в рецензията ми”.

С поздрав,

Стефан

Сега най-съжалявам за първия си абзац. Наивно, приятелски му се доверявах какво преживявам. Как да ми мине през ума тогава, че това толкова лично мое писмо ще бъде после разпространявано от него като компромат по време на защитата на 14 ноември! И че ще се изтъпанчи той отпред и ще заяви на всеослушание как съм го „заплашвал”. Всеки психолог веднага би казал, че ако човек заплашва, няма да показва в началото колко е наранен. Та аз исках да го предпазя да не нараня и него – вижте ми изречението „Това не е заплаха, а опит да предпазя не само себе си, но и твоята репутация като научен работник”. Защото в прикачения файл „Защита спрямо професор Панев.doc” бях започнал вече да му обяснявам как той може да стане за смях, особено с предложените от него два равнинни модела за ИДУ. И му посочвам в какво да ме остави да се защитавам – където наистина ми е намерил слабост – най-вече в критичната му бележка 6. Аз, „заплашващият”, показвам на „заплашвания” къде съм наистина уязвим! И аз, „заплашващият”, показвам на „заплашвания” къде той е уязвим и го призовавам да си помисли хубаво!

Специално моето изречение „Иначе файлът ми ще излезе на сайта ми, ще го направя достойно и на останалите членове на журито преди защитата, и представа си нямаш каква още роля той ще играе” вероятно не ти звучи добре, читателю. Но това изречение е продължение на нещо, за което бях споменал по-рано на Симеон: аз съм може би единственият български дисертант, който бе новатор да си направи сайт на дисертацията. След като новият закон изискваше рецензиите и становищата да се публикуват на сайта на ЛТУ един месец преди защитата, то аз, като автор на сайт, планирах също да публикувам предварително моите защитни текстове. Предварителното запознаване с тях от страна на журито щеше да облекчи доста защитата. Впоследствие всички членове на журито не възразиха срещу тази моя идея, даже я намериха, че е в духа на новия закон.

Между другото, Симеон изобщо не беше се впечатлил от това, че съм направил сайт на дисертацията. Нито пък отдаде истинско признание на компютърната ми грамотност и на създадения от мен ИДУ-софтуер. Той е далечко от очакванията за компютърната грамотност на един „проф. дтн”. Едва ли е му е станало напълно ясно

какво означава да програмираш ИДУ-софтуер. Всичко, което не е в неговите води, не го впечатлява (докато аз имам точно обратната настройка – впечатлявам се от компетентност на колега по въпроси, където аз съм бос, и ми идва да го хваля).

В крайна сметка Симеон не е обърнал внимание, когато му бях споменал, че ще публикувам защитата си на ИДУ-сайта. Съответно моето изречение „Иначе файлът ми ще излезе на сайта ми ...” му е прозвучало вероятно като нова информация и част от „заплахата”.

И така, считам, че съм написал един свойски, приятелски имейл до някогашния ми състудент Симеон. Наивно предполагах, че ще имам също свойски, приятелски отговор от типа „Стефане, ама чакай, какво става, какво съм ти причинил, съжалявам, дай да се видим и да се разберем!”. *Не се сетих, че ще настъпва честолубието на професора и доктор на науките Панев.* И ето какъв отговор ми сервира той.

Стефане, Стефане,

Подател: **Simeon Panev** (simeon_panev@yahoo.fr) [Добави в контакти](#)

Дата: Неделя, 2011, Октомври 23 17:39:31 EEST

Получател: Stefan Stefanov (stefanov_sh@abv.bg)

Стефане,

ние с тебе се видяхме и разговаряхме преди 2 седмици, но ти въобще не ми каза, че си ужилен от рецензията ми, че не можеш да спиш и вземаш успокоителни, изглеждаше привидно спокоен.

Не се бави, изпрати файла с отговорите си към моята рецензия на журито, както и тази кореспонденция между нас.

Прочел съм внимателно труда ти, коректно съм си казал мнението и съвестта ми е чиста.

Самият ти призоваваш читателя и рецензентите да дават мнение за труда ти, но когато то не те ласкае, започваш да нервничаш, да се сърдиш, от което и зъбите ти падат, както твърдиш.

Не се грижи за моята научна репутация, аз в подобни схеми, каквато предлагаш, не попадам.

Ти искаш да се прикриваме, да давам нелепи изявления, че си се "защитил предварително", че не съм те разбрал или да оттегля моите предложения, но това е недостойно!

Сигурно си се изпотил няколко пъти, докато си ми писал това писмо.

Би ли ме избрал за рецензент, ако бях податлив на натиск или променях мнението си лесно?

Едва ли, очакваше от мен коректност, критичност и откритост, получи всичко това.

Аз съм удивен от това, което си съчинил за мене, но ще го подмина с лека усмивка.

Изразил съм моето собствено мнение, не чуждо или съобразяващо се и съвсем нямам претенция за последна инстанция, каквато ми приписваш, умея да слушам и да се корегирам.

Земен човек съм, твърде зрял, за да разбирам стойностите в този живот.

Съжалявам, че грешно си ме прочел, но ти прощавам!

проф. С. Панев

Е, не може да се отрече колко изобретателен е Симеон в своята способност да ме уязви. И каква рафинирана язвителност прокарва сред изреченията, с които демонстрира своята „духовна щедрост”. И колко „достоеен” е отговорът му!

Та „достойният” проф. Панев извади на защитата няколко разпечатки на само тези два наши имейла и ги раздаде на членовете на журито, че и на хора от аудиторията. Ех, Ненчо (проф. Делийски, председателят на журито), защо позволи това? Извиках „Това е лична кореспонденция, и не цялата!”, но напразно. Бях предвидил, че Симеон би бил все пак способен да пусне „компромат”, но не си вярвах напълно: би било твърде махленско и низко от страна на един професор, дтн. Низостта се допълва от избирателността на компромата – не е отървало на Симеон да покаже и втория ми имейл. Затова, за всеки, случай, аз си носех, но само в един хартиен екземпляр, цялата ни конфликтна кореспонденция. Тя включваше още: споменатия ми втори имейл и пак нахакан, макар и неканен, втори отговор на Симеон. Проф. Делийски знаеше това. Но вероятно и той бе стъписан. Ако имах още разпечатки и бях с бързи рефлексии, можех да притичам и аз да раздавам компромати.

Ето го втория ми имейл.

Довиждане на защитата

Подател: **Stefan Stefanov** (stefanov_sh@abv.bg) [Добави в контакти](#)

Дата: Понеделник, 2011, Октомври 24 11:53:40 EEST

Получател: Симеон Панев (pan@uctm.edu), Симеон Панев (simeon_panev@yahoo.fr)

Копие до: Стефан Стефанов (stefanov_sh@abv.bg)

Симеоне,

Когато се видяхме последния път, имах само кратък поглед върху рецензията ти. „Ужilen“ се почувствах по-късно, но не защото съм очаквал ласкателства от теб. „Ужilen“ се почувствах по-късно, проучвайки вече внимателно всяко твое изречение. „Ужilen“ се почувствах от това, че ти обявяваш мои модели за грешни, без да си чел и вниквал внимателно. И бързаш да предлагаш свои модели с претенции, че те биха били по-добри. Това се нарича „изхвърляне“ и недостатъчна научна отговорност. Съответно които са ме предупреждавали за теб, казваха: „Той все се изхвърля и иска да покаже колко е велик. Все започва негови решения да предлага“. Не допусках, че и спрямо моята дисертация ти ще започнеш да се изхвърляш с предлагане на твои решения, вместо да вникнеш докрай в моите. С други думи, очаквах повече уважение от теб към мен като към равностоеен колега, автор на една дисертация, дългогодишно обмисляна и вече с признание от световни авторитети по умората. Тоест, очаквах, че ще внимаваш повече, когато започваш в твоя изхвърлящ се стил да предлагаш свои решения на прима виста, вместо да вникваш докрай в моите, защото носиш риска да се изложиш.

Ами добре, ще публикувам предвидения ми текст на защитата ми спрямо твоята рецензия, след като ме насърчаваш да направя това. Ще публикувам и текстовете ми относно останалите рецензии и становища, ако колегите не възразят. Никой от тях не тръгва да предлага като теб други модели. Самата кореспонденция между нас няма да публикувам, естествено – тя си беше лична. Нататък вече всичко ще е официално и премерено. Личната ни кореспонденция покажи на жена си – жените са по-мъдри в такива случаи и след като аз не мога, дано тя те предпази.

„Прочел съм внимателно труда ти, коректно съм си казал мнението и съвестта ми е чиста“ – това звучи добре.

„Самият ти призоваваш читателя и рецензентите да дават мнение за труда ти, но когато то не те ласкае, започваш да нервничаш, да се сърдиш, от което и зъбите ти падат, както твърдиш“ – за друго нервничех, Симеоне – че бързаш да критикуваш и предлагаш свои модели, без да се замисляш, че те може да се грешни.

„Не се грижи за моята научна репутация, аз в подобни схеми, каквато предлагаш, не попадам. Ти искаш да се прикриваме, да давам нелепи изявления, че си се "защитил предварително", че не съм те разбрал или да оттегля моите предложения, но това е недостойно! Сигурно си се изпотил няколко пъти, докато си ми писал това писмо.“

Ти май така и не искаш да разбереш, че исках да прикрием не слабости на моята дисертация, а слабости на твоите предлагани модели. Достойно, по приятелски, се погрижих да не рискуваме твоята научна репутация, не моята, но ти отхвърляш тази моя загриженост. Е, както искаш – със съжаление ще трябва изложи репутацията ти на риск. Ще видим тогава кой колко пъти се е потил и тепърва ще се поти.

„Би ли ме избрал за рецензент, ако бях податлив на натиск“ – ама ти наистина ли смяташ, че те притискам? Още веднъж, исках да те предпазя, за да не се излагаш. А иначе, че по принцип не се подаваш на натиск – хвала ти. И аз съм същият – да, и затова те избрах за рецензент.

„... очакваше от мен коректност, критичност и откритост, получи всичко това“ – добре, но не очаквах лекомислие и изхвърляне в други, грешни модели.

„Аз съм удивен от това, което си съчинил за мене, но ще го подмина с лека усмивка. Изразил съм моето собствено мнение, не чуждо или съобразяващо се и съвсем нямам претенция за последна инстанция, каквато ми приписваш, умея да слушам и да се коригирам.“

Не, Симеоне, не умееш да се коригираш, упорстваш в своите грешки. Ако умееше да се коригираш, най-малкото щеше да знаеш, че се пише „коригирам“, а не „корегирам“. А, бе, изобщо правописът ти ...

„Земен човек съм, твърде зрял, за да разбирам стойностите в този живот. Съжалявам, че грешно си ме прочел, но ти прощавам!“ – ей това се казва образец на патетика :-). Влизам ти в стила: и аз съжалявам, че грешно си ме прочел, но ти прощавам!

„проф. С. Панев“ – изпусна „дтн“. Жалко, бяхме Симеон и Стефан, изпитвах приятелски чувства към теб. Сега си проф. дтн Панев, срещу непремерените твърдения на когото ще трябва да се защитавам.

Довиждане на защитата, проф. дтн Панев. Желая Ви здрави зъби, поне на Вас. Надявам се да не отговаряте на това писмо и да не Ви видя преди защитата. А доколко ще искам да Ви видя някога след защитата, зависи.

Доц. Стефанов

Разбира се, Симеон трябва да сложи тапа последен. Така че надеждите ми, че той няма да отговори на този ми втори имейл, бяха попарени ☺. Следва неговият втори отговор.

RE: Довиждане на защитата

Подател: "Simeon Panev" (pan@uctm.edu) [Добави в контакти](#)

Дата: Понеделник, 2011, Октомври 24 13:01:46 EEST

Получател: "Stefan Stefanov" (stefanov_sh@abv.bg)

Доц. Стефанов,

Продължаваш да ме учудваш с дребното си заяждане. Ако аз трябваше да отчитам изядените или събърканите букви от дисертационния ти текст сигурно щях да добавя още половин страница, но както ти писах аз умея да прощавам.

Ако ти не изпратиш вчерашната ни кореспонденция на журито, то аз ще направя копия и ще им ги връча на защитата. Не виждам какво има да се крие, още повече че го правиш от загриженост за моята научна компетентност или за *твоята*, не знам.

Благодаря ти, че ме освобождаваш от изказаното „Да“ в рецензията. Така си решил, така си направил. Знаем, че бях добронамерен, но не ти е съдено да разбереш това. Трудно нещо е характерът на човек, понякога го кара да страда.

Няма какво повече да си кажем!

Проф. С. Панев

Първото, което си помислих е, че в това писмо той вече се е постарал повече с правописа си. Виждам липса на само две запетайки. Иначе, като се гледа неговата рецензия и неговото Приложение 10 към протокола, става ясна разликата между неговия и моя правопис. В психологията се твърди, че точният човек може да се разпознае по точния правопис.

Аз така и не повярвах, че на самата защита той наистина ще изпълни заканата си и ще огласи кореспонденцията ни, при това само наполовина. Продължих да пиша „Защита на доц. Стефанов по рецензията на проф. Панев“ (Приложение 9 към протокола). При това междувременно премахнах някои текстове, които биха звучали язвително. Например един такъв текст беше следният.

„... като рецензент на рецензента, ще си позволя една първа шега: проф. Панев, нали правописната Ви грешка „абциса“ в рецензията Ви е случайна? Понеже специално тази дума е от най-основните математически термини, нали можете да ни покажете поне един Ваш труд, отпечатан без редакторски коректури, за да ни уверите, че знаете правилния правопис „абсциса“?“

Между другото, все още имам грозното подозрение, че Симеон е станал професор и дтн, без да е разбрал, че се пише „абсциса“. Ако е така, как ли би се изчервила негова учителка от прогимназията?

Но Симеон не показва такива скрупули като моите относно въздържане. В „Реакцията“ му (Приложение 10) той директно плюе: „Ще пропусна т.н. необходим увод на доц. Стефанов и квалификациите там, защото това е поведение на обиден и честолюбив човек.“ Между другото, читателю, разбираш, че „т.н.“ в този цитат не е „така нататък“, а следва да се поправи на „т.нар.“ – „така наречения“. Освен това, няма „необходим“ увод в моята защита (Приложение 9), нито „квалификации“. Симеон просто е решил да ми отмъщава за междувременно премахнатите мои текстове, които биха звучали язвително. Той обаче не премахна своите подобни. И най-важното за него бе да ми лепне публично етикета „обиден и честолюбив човек“. Е, мисля, че той намери точната квалификация за самия него.

След като Симеон изигра ефектно и скандално картата си с подхвърлянето на селектирания компромат, после той, разбира се, не искаше този епизод да се включи в протокола. Съответно не искаше и четирите ни имейла да се приложат към протокола.

Моите защиты – приложения 3 – 9 изчетох със съкращения. Все се притеснявах да не изляза извън отредения ми лимит от време според предварително фиксирания времеви график. Но Симеон не се притесняваше – излезе извън графика още когато си представяше рецензията. Защитата се удължи с един час повече – това е времето, което Симеон ангажира за себе си да се вихри като главно действащо лице. Аз най-много трябваше да съкратя четенето на „Защита на доц. Стефанов по рецензията на проф. Панев” (Приложение 9). Стигнах до стр. 13, когато председателят проф. Делийски ми напомни, че ще изляза от графика. И аз послушно спрях, вместо да действам в стила на Симеон от вида „Такава важна дискуссия не трябва да се прескача”.

Тогава проф. Панев се развихри. И думица не обели по тази част от защитата ми, която успях да прочета, включително развенчаването на двата му смехотворни равнинни модела. Той рафинирано насочи атаките си към непочетената част от защитата ми. При това, докато го слушах, не можех да не му се възхитя: наистина си го бива! И пази боже, когато висок интелект се впрегне в посока да смачка някого.

Тук трябва да поясня, че седемте ми защиты (приложенията 3 – 9) бяха изпратени на членовете на Научното жури и публикувани на ИДУ-сайта ми далеч преди 14 ноември. Освен това, преди откриването на самата защита, връчих на седмината седемте отпечатани текста. Това беше уговорено предварително с тях, включително с председателя. Така че проф. Панев прекрасно знаеше какво има след стр. 13 в текста ми от 25 страници.

И, значи, трябваше да изслушаме: „Проф. Панев: Прочитам “Реакция на рецензента проф. Панев на отговорите на доц. Стефанов” (Приложение 10)”. Аудиторията бе под въздействието на много образната реч на проф. Панев, в която той ме развенчава за нещо, което не е предмет на дисертацията ми – тримерното напрегнато състояние. Читателю, трябва да си специалист по темата, за да разбереш какво издевателство беше над непочетената ми текст на стр. 24 и 25 в защитата ми (Приложение 9). Помислих си още, че ако Симеон беше станал адвокат, щеше да е много търсен и от най-големите главорези да ги защитава. Чувствах как този човек, иначе некомпетентен по умората, може наистина да провали дисертацията ми. Но добре за мен, че той все пак допусна грешка: „Задах три въпроса към Уважаемото жури”. В него момент си отдахнах: той започна да насолява и журито! А и председателят даде първо думата на мен да отговарям на трите му въпроса, при което Симеон изрече нещо, непочетено, от вида „Но въпросите ми не са към дисертанта”. Е, вижте ми отговорите в протокола – прости, кратки и ясни.

След това проф. Младенов даде своя отговор, който фактически ме защитаваше. Не всичко е отразено в протокола – после се оказа, че диктофонът на техническия секретар е спрял да записва поради изтощени батерии.

Последното, между другото, даде възможност на Симеон да ме унижава и след 14 ноември. Пред възможния сценарий той да не иска да разпише протокола, проф. Делийски и аз се съгласихме той да прередактира думите си и да вкарва още такива в началния текст на протокола. Този начален текст, около една страница и половина по-кратък, бе съставен само от откъслечните думи, записани от техническия секретар. Така че кошмарът за мен продължи чак до датата на подписване на протокола от проф. Панев.

След отговора на проф. Младенов Симеон продължи да греши тактически: дава му урок по съпромат (вж. вметнатото изказване на проф. Панев). После идва отговорът и на доц. Лазов (той също не беше пълен в началния текст на протокола и впоследствие доц. Лазов допълни пропуснати негови, безспорно съществували изречения). Междувременно Симеон и на него му даваше акъл по съпромат (чрез кратки

непротоколирани апострофирования). Фактически и доц. Лазов ме защити. Симеон обаче не мирясваше – в протокола е следващото негово изказване.

„Проф. Панев: Кандидатът не ми отговори на въпроса за приложението на метода му за тримерно напрегнато състояние, при положение че в дисертационния труд той прави обобщение и за тримерния случай. **Аз прекрасно знам, че той разработва само двумерния случай, но показвам несъстоятелността на метода му в тримерния случай, което се пренася и на двумерния. Натоварващата точка задължително е в равнината и се определя чрез пълния тензор на напрежението.** Двете тангенциални напрежения са различни вектори в перпендикулярни площадки и общото между тях е само, че са еднакви по големина по закона за реципрочност. Ето за тази липса на дълбочина в познанието говоря, лошото е, че за повече от 30 години тя не е запълнена.”

Читателю, ако си специалист, ще видиш интересни моменти в съпоставките между сините и червените фрази (и се употребява интересната фраза „натоварваща точка”). Горкото списание J. Fatigue! То допуска илюстрации от много автори на loading path в тримерно илюстративно пространство на пълния трикомпонентен тензор на напрежението, без да спазва указанията на проф. д-р Панев: „Натоварващата точка задължително е в равнината”! Колкото до „липса на дълбочина в познанието”, от една страна е проучената литература по умора на материалите, също доц. Лазов и проф. Младенов, заедно с доц. Стефанов, а от другата страна е проф. Панев. Да видим сега къде е липсата на дълбочина в познанието.

После от аудиторията думата взема доц. В. Илиев – ХТМУ. Аха: доведен на защитата от Симеон да му подава услужливо реплики. Пита ме правени ли са изследвания върху устойчивостта на модела. Искане да ме забута в темата за устойчивост на решенията на некоректните и нелинейните задачи в теоретичната механика, където е амплото на проф. Панев. Но такъв въпрос при изследванията на умората не стои. Ако обаче отговоря по такъв начин, няма да звучи убедително за неспециалистите от аудиторията, от което Симеон пак ще печели. Отговарям с фраза „устойчивостта на коефициентите за чувствителност към непропорционалност на натоварването”. Времето напредваше и проф. Делийски направи знак, че този въпрос е приключил. Иначе щях да припомня за двата неустойчиви (лесно съборени) равнинни модела за ИДУ, които Симеон предложи в рецензията си.

След това от аудиторията думата взема доц. инж. Ст. Бушев от Института по Металознание към БАН. Никой не знаеше за него. Може би чл.-кор. проф. Воденичаров го е изпратил. Той задава три озаптяващи въпроса към проф. Панев (вж. протокола).

На първия въпрос Симеон продължава да не е озаптен: „... не трябва да се робува на имена, а да се мисли”. Точно така, Симеоне, трябваше да мислиш, преди да се изхвърляш! Като не робуваш на имена, хвала ти, но зачиташ ли изобщо имена или ти си винаги правият? И продължава проф. Панев да настоява: „... натоварващата крива трябва да остава в равнината, а не да блуждае в пространството”. Наистина, горкото списание J. Fatigue! Читателю, дано разбереш как Симеон сглупи тук.

По втория въпрос на доц. Бушев непогрешимият и разлютен Симеон в академичен стил трясва аудиторията с фразата „трясната свише” и обявява, че формулата за уморния диференциал „няма логично извеждане”. Сякаш в дисертацията на стр. 167 го няма изречението „... се намесиха следните прости логически съображения и ограничителни условия” и сякаш го няма целия начален текст на раздел 2.7.3 преди формулата (2.7.3-1). Сякаш я нямаше и защитата ми по становището на проф. Младенов, където също ставаше дума за (2.7.3-1). И продължава Симеон да се съмнява, че формулата (2.7.3-1) не представя скалар – имала векторен вид (?). Не ще човекът да ми признае защитния текст под точка 5 (края на стр. 14 и началото на стр. 15 в Приложение 9) и туй-то! Никак не му хареса последното ми изречение там.

Третият въпрос на доц. Бушев касае епизод от дисертацията ми със само част от един процент значимост и с нула проценти влияние върху фиг. 6.2.3-2 на стр. 335 в дисертацията. Говоренето по този въпрос е похват, който се нарича изместване на

акцента на атаката към подробност. В експозето вече бях си признал недоглеждането. А имам и любопитен защитен текст под точка 6 на стр. 22 в Приложение 9. Така или иначе Симеон ми натрива носа с изказването си, че „грешката с редуцията на силите е принципна от гледна точка на механиката”. С други думи, аудиторията бива убеждавана, че аз, като преподавател и по механика, не знам как се редуцират сили!

След това доц. В. Илиев – ХТМУ успява пак да се вреди със следващо услужливо подаване на реплика на Симеон. И в протокола проф. Панев отново има възможност да се прояви с академично изказване: „Този въпрос е от типа „как се казва мястото, където продават хляб”. Между другото, това бледнее пред официалния документ Приложение 10 – „Реакция на рецензента проф. Панев на отговорите на доц. Стефанов”. Този документ ще остане в историята на българската наука като апотеоз на „академичен” стил на изказване.

И след като сме озадачени къде продават хляб, Симеон се прави, че го няма защитния ми текст под точка 6 на стр. 14 в Приложение 9. Отново издевателства по пункт, където защитният ми текст остана непрочетен. Читателю, в никой „правилник” не се забранява използването на знаците $\pm$ за едновременно представяне на два математически запис. Това си е обичаен математически похват, но Симеон използва повода да внуши на аудиторията: има „парадокс” и „объркване”. Въобще за Симеон другите все се объркват. Съответно той обича да намесва думата „объркване”, подчертаваща как той е безпогрешен. Е, може би някой ще прочете пък на стр. 6 в Приложение 9 кой всъщност се обърква.

После думата взема математичката доц. М. Митрева – моя колежка в ЛТУ, проучила в някаква степен автореферата ми. Преди това си изказване тя беше излязла извън залата, за да си води учебни занятия. На излизане, което бе след раздаването от Симеон на личната ни кореспонденция, тя подхвърли нещо непротоколирано: „Та те са били приятели! И сега на какво присъстваме!”. Почувствах упрек и към мен. Съжалявам, доц. Митрева!

После тя бе така добра да заяви за протокола: „Подготовката на проф. Панев и доц. Стефанов по математика е огромна, но насочена в две различни посоки. Призовавам колегите да не обръщат внимание на тези различия”. Да, Симеон е насочен към по-високата математика, повече знае там от мен, веднага му признавам и това, че е по-бърз от мен в съобразяването и говоренето. По-високомислещ е, но не е ширококомислещ. И направо си става тесногърд и елементарен в поведението си, когато е засегнат и когато темата не е по неговата специалност. Е, в своята засегнатост сигурно и аз пожълтявам, запенвам се и правя неочаквани неща. Но, читателю, сравни все пак Приложение 9 и Приложение 10, както и протокола, за да се види по-ясно кой доколко запазваше научността в спора и докъде стигна в засегнатостта си.

Нататък проф. Димчев и проф. Делийски призовават към помирение. Проф. Панев вече е поомекнал. Разбира, че никой от останалите членове на журито не му се върза и не го подкрепя с ново „не”. И сега той ще гласува с „да”, защото не му изнася иначе. Ще премине на варианта „духовна щедрост”, но още нещо ще ме клъвне. Ето: „Когато доц. Стефанов дойде при мене с молба да стана рецензент ...”.

А, бе, Симеоне, за пред хората се казва поне „когато ме покани”. Аз не се моля никому. Което не значи, че не мога да уважавам. Напротив, широко отворен съм към всеки, въпреки че това е предпоставка да съм раним. Който ми е спечелил уважението, кланям му се. А който е честолюбив ревнивец и не може да преглътне моя правота, и за отмъщение ме настъпи по низък начин, само тогава ставам, какъвто се показвах. При това не се вживявам в агресивни страсти, а реагирам като чувствителен човек, незаслужено наранен. Това съм, а не обиден, честолюбив човек. И тази моя чувствителност и ранимост ме удря в зъбите, кара ме на безсъние, изпълва ме с омерзение, изпадам в екзистенциална криза, и т.н.

Та изобщо не съм се молил на Симеон, а му предложих (това е най-точната дума) да ми стане рецензент. При това имах самочувствието на човек, направил една силна

дисертация над средното ниво за „доктор на науките”. Нека се моли някой, който се чуди как дисертацията му да „мине”. Аз предложих на Симеон нещо, по което няма нужда той да си криви душата с „да” в научно отношение, когато същевременно си мисли „Слаба дисертация, ама той е приятел, как да го проваля!”. Предложих му всъщност лесно и без кривене на душа да вземе хонорар, като очаквах повече да се разходи по математиката в дисертацията ми. Но явно това не му беше достатъчна възможност за изявата, за която го е сърбяло. Кой го караше да се бута там, където не е компетентен? Ще признае ли един ден колко смехотворни са двата му предложени равнинни модела? *Ще признае ли някога и цялата ми научна правота в защитата ми (Приложение 9)?* Правилно е казал в „реакцията” си: „Събрали сме се да търсим научната истина, а тя понякога горчи”. Остава да си изпие горчилката. Ще посмее ли да даде акъл и на редакционната колегия на J. Fatigue, че не трябва да се разглежда loading path на двумерно вариантено напрегнато състояние в три координати (голям смях ще предизвика там)? Или ще продължи само пред неразбиращи да се прави на интересен?

Всичко друго очаквах от него – че ще се води от страстта си да се изживява като рецензент; че наистина ще ми намери някоя и друга по-дребна грешка; че на защитата ще ангажира вниманието на аудиторията и време за него да се изявява (цял час повече продължи защитата заради този му мерак); но да се изложи така в очите ми като учен само заради засегнатост не го очаквах. Та той се оказа безсрамен научен лъжец, способен да манипулира неразбираща аудитория! Да не говорим пък как ми се срина в очите като човек: как можа да развява лична кореспонденция?!

И как аз сега да не кажа и за другата човешка излагация, която той ми демонстрира: недоволството му, че във възлагателните документи, които му представих да попълни и подпише, не беше фиксирана предварително сумата на хонорара му. Не му беше ясно, че по разбираеми причини тя последна ще се напише. Никой от останалите членове на журито не повдигна такъв въпрос. И през моя ум нямаше да ми мине такова нещо на мястото на всеки от тях. Но Симеон има специален ум. Не можех да повярвам, гледайки как той си написва 600 лв. въпреки моето предупреждение да не пише нищо. Коректурният лак, с който после беше заличена мечтаната от него сума, е там, на документа.

Е, как звучи сега декларацията му в неговия имейл, дето той размахваше пред всички на 14 ноември: „Земен човек съм, твърде зрял, за да разбирам стойностите в този живот.”? Май не всички стойности е разбрал.

И така, в протокола, освен че ще се види как съм се „молил” на Симеон да ми стане рецензент, ще има още затапване: „... аз го приемам, но при условие да се видят и осъзнат допуснатите грешки”. Кой има да осъзнава грешки?

И дойде момента на последното ми унижение: „Доц. Стефанов: При такава постановка приемам забележките на проф. Панев”. Цялото ми същество кресеше: не, не искам и аз да стана фурнаджийска лопата, втора, предпочитам 6:1! Но как, след като Симеон се изметна като първа фурнаджийска лопата, аз да се заинатя: това нямаше да се хареса на останалите шестима, с които вече си имахме уважението. Унижението продължава: „Проф. Панев: Нямам възражения. Това съм искал. Всичко си идва на мястото.”.

Не, не тогава, а сега всичко си идва на мястото: написаното дотук и това, което е на стр. 2 в Приложение 9 – моето предложение той да си оттегли седемте пункта в рецензията, *които го излагат като учен*. Той се засегна, не се овладя, не прие. Надявах се да приеме, за да го няма Приложение 9. А след неговата низост с показването на личната ни кореспонденция и аз не се овладях, нека и той сърба сега попарата. Да ни е за урок и на двамата! Той, ако иска, да се поучи. Друг път да не се изхвърля така. Защото и други ще разберат като какъв „учен” се показва той в рецензията си и в „реакцията” си, и какви „научни” твърдения поддържаше с вироглаво упорство докрай, „до дупка”, по време на защитата. А аз дано занапред не допускам пак такава грешка – слагане на таралеж в гащите.

Читателю, сигурно си в правото си да запиташ, не извършвам ли и аз низост с огласяването на този разказ. Ами направих го, защото иначе не можеше да ми олекне. Само аз си знам размера на причинената ми травма. *Това, че лелеяната ми от много години защита стана скандалджийска е потрес за мен, от който още не мога да се освободя напълно.* Не мога всеки път да прощавам на друг, че постъпи спрямо мен по начин, към какъвто аз никога не бих прибегнал първи. Освен това този разказ би спасил следващ колега от участието да е рецензиран от проф. Панев пак по подобен скандалджийски начин. Още веднъж, в засегнатостта си Симеон се оказа способен да манипулира слушателите с научни лъжи! Ако пък наистина си вярва в твърденията, ако е чак толкова заслепен от амбицията си, че да вади от девет кладенеца вода, само и само да не признае правотата на опонента, толкова по-зле за него.

Така че този разказ е и опит да се спре явлението „Проф. д-н Симеон Панев – рецензент“. Към подобна идея ме насочи и проф. Зонзино. Бях му описал накратко каква рецензия съчини един от членовете на журито. И проф. Зонзино, полиглотът с девет езика, канен и ходил по много световни конференции по умора, и виждал всякакви чешити сред колегите, ми отговори: „*Well, sometimes there are stubborn eccentric professors overestimating their importance. They can cause a lot of problems if they are not stopped.*“. Съвсем точно го е казал: „Да, има ги понякога заядливи ексцентрични професори, преувеличаващи своята значимост. Те могат да създадат много проблеми, ако не бъдат спрени“.

6 декември 2011 г.

P.S. 21 февруари 2012 г.

Иначе Симеон безспорно е мозък. Но е забележителна тази негова страст да се взема много насериозно като рецензент. И да се доказва какъв професор и доктор на науките е той. Погледът му светва, оживява се, въодушевява се, харесва му да става център на внимание и да показва колко много забележки е открил. И не страда от съмнение, че не следва толкова да ангажира внимание към него и да изяжда времето на останалите членове на журито и на защитаващия се. Не страда от съмнение, каква психологическа травма може да нанесе на автор на труд от високо ниво. Наистина щастлив човек! Но в моя случай той се сблъска с мен – който не му цепи басма и който му показва, че и той греши. В моя случай той се изложи. И много настъпан се почувства Симеон! И много отмъстително реагира! Та чак лична кореспонденция развя! Ей това никога не бих направил – да направя научната си страст низка! Голяма психологическа злина ми причини този човек!